Ч. 131 Второк 13 (26) червня 1900. Рік X

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —90
Поодиноке число 6 с.

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Вісти політичні.

(Росийскі часописи про ґр. Муравйова. — Ішпаньска обструкция. — Хіньска війна.)

З нагоди смерти ґр. Муравйова нотують дневники з повсюди складані кондоленциї на руки росийского правительства і родини помершого. Росийска праса присьвячує горячі згадки помершому, висловлюючись, що він був вірним товмачем намірів царя, що стремлять до добра Росиї та всесьвітного мира. Віденьска „Polit. Correspondenz“ доносить з Петербурга, що цар видав осібний указ, яким поручив провід уряду заграничних справ ґр. Лямсдорфови, дотеперішному товаришеви Муравйова. Французскі дневники висказують надію, що через смерть Муравйова відносини між Франциєю а Росиєю не змінять ся.

Ішпанія має вже не парляментарну, але податкову обструкцию. Утворений там купцями та промисловцями „народний союз“ рішив примусити правительство і парлямент до ріжних, дійстно необхідних реформ. Ухвалено не платити податків і замкнути склепи. Дня 1 с. м. мало розпочинати ся примусове стягане податків. Однако правительство продовжило речинець до 20 с. м. і розпочало відтак екзекуциї з цілою строгостию. У відповідь на то „народний союз“ приняв слідуючі ухвали: 1) Дальше не платити податків, бо лише тим способом можна перевести справедливі жаданя краю. 2) Коли власти замкнуть хоч один склеп, то всі купці позамикають свої склепи. 3) Уряджувати збори і демонстрациї. 4) Торжественно запротестувати против способу затягненя послідної державної позички і висказати недовіре мінїстерству. Виділ „народного союза“ застерігає собі потягане винних до відвічальности. — Наслідок проклямациї тих ухвал був такий, що онагди — як ми вже доносили — завішено конституцию в мадридскій провінциї. Міністерство, що вийшло з консервативної партиї, не глядить на стремленя „народного союза“ і має намір виступити против него з всякою строгостию.

Американьский консуль в Шанґаю одержав з Таку під днем 22 с. м. депешу, що росийскі і американьскі віддїли, котрі дня 21 с.м. хотіли прийти з помочию загроженим в Тієнтсіні Европейцям, мусїли уступити, бо не удало ся їм переломити хіньских становищ. В ночи з пятниці на суботу мали ті войска по одержаню підмоги розпочати нову борбу з Хінцями. — З Шанґаю доносять, що князь Туан обійняв сам начальну команду над правильними хіньскими войсками в північних провінциях і заповів, що вижене з Тієнтсіну всїх чужинців. Посольства в Пекінї ще держать ся. Хінці не маючи відваги напасти на них, хотять їх видко голодом приневолити до піддания. Дописуватель бюра Райтера довідує ся з урядового жерела, що цїсарева видала приказ, аби з цїлих Хін прогнано чужинців. — Дальші вісти гласять: Німецкий консуль в Чіфу доносить: Обстрілюване европейскої дільницї в Тієнтсіні тревае дальше. Богато будинків спалено. О войсках висланях до Пекіну нїчого не чути. — До Берлина доносять: Положене в Тієнтсіні дуже критичне. Сильне бомбардоване тревае без перерви. Місто стоїть в полуміни. Найбільша небезпечність грозить зі сторони войск хіньских, що мають армати найновійшої системи. Росиянам замкненим на тамошнім двірци, веде ся чим раз гірше. — Телеґрама американьского адмірала Кемпфа доносить до Вашинґтону: Американьскі моряки під начальством майора Валлєра, при помочи 400 росийских вояків, звели під Тієнтсіном борбу з хіньским правильним войском, однако не могли проломити хіньских рядів. Адмірал Кемфф підносить з притиском, що против европейских войск виступають правильні хіньскі войска. — До Льондона доносять з Нючвану, що зелїзниця між тою місцевостию а Тієнтсіном цілком знищена. Чужинці утікають до порту. Анґлїйский консуль телеґрафував по канонїрку, але не одержав відповіди. Росийске войско надходить від Порту Артура. Імовірно поручена єму буде охорона порту. — З Шанґаю телеґрафують: В четвер напав князь Туан на чолї хіньского войска з 45 скорострільними armататами на Тієнтсін. Доси не удало ся Хінцям заняти міста, хоч їх огонь робить страшні шкоди. — Льондоньскі вечірні часописи доносять, що кулаки напали на Вайгайвей і спалили там всї европейскі доми. Росийский „Правітельственний Вестнік“ оповіщує комунікат, в котрім вичисляє всї зарядженя росийского правительства з нагоди подій в Хіні і підносить з притиском, що росийскі войска не лише не мають неприязних для Хіни намірів, але противно їх присутність в заприязненій з Росиєю

---

79)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Довгий час дивили ся приятелї мовчки на то дивне видовище, що нїби пересувало ся попри них. Наконець перервав Зопірос мовчанку, і зітхнувши глубоко, сказав: Як же я завидую тобі Барте! Як би все було так, як належить ся, то кождий з нас в сїй хвили повинен би мати свою найлюбійшу жінку при собі!

— Або хтож тобі заказав взяти з собою одну з твоїх жінок? — сказав на то щасливий муж.

— Моїх пять других товаришок житя — відповів важко молодий мужчина. — Як би я був позволив Паризатисї, донцї Орестеса, моїй наймолодшій любочцї, іти зі мною, то ся чудова хвиля була би моєю послїдною, бо завтра було би двоє очий менше на сьвітї!

Бартя взяв Сафону за руку, і стиснувши єї крiпко, сказав: Менї так щось здає ся, що я через цїле житє буду вдоволяти ся одною жінкою!

Молода мати відповіла устисненєм руки милого і сказала звертаючись до Зопіроса: Я тобі не конче вірю, друже, бо менї здає ся, що ти не так боїш ся гнїву твоїх жінок, як скорше нарушеня звичаїв твоєї вітчини. Менї вже розповідали, що в жіночих комнатах негодують на мого бідного Барт'ю за то, що він не каже евнухам стерегти мене та позваляє менї уживати розривки разом з собою.

— Та він таки страшно тебе розпещує — відтяв ся Зопірос — а наші жінки зачинають вже покликувати ся на єго доброту і взгляди, коли ми їх хочемо трохи коротше держати. Невдовзї в столици короля вибухне ворохобня жінок і Ахеменідів, що уйшли острих мечів і стріл, заколють на смерть острі язики та позаливають солоні струї сльоз.

— Ой ти нечемний Перзе — відозвав ся Сільосон, і став сьміяти ся — мусимо научити тебе, щоби ти мав більшу честь для подобій Афродити.

— Хто, може ви Єллини? — спитав молодий мужчина. — На Мітру, нашим жінкам у нас так само добре як і вашим у вас. То лиш у Єгиптиян нечувана свобода!

— Таки так — відозвала ся на то Родопіс. — Жителї сего дивного краю признають від тисячів лїт мому слабому полови такі самі права, яких жадають для себе. — Під декотрим взглядом признали нам навіть першеньство. А отже єгипетский закон наказує наприклад не синам, але донькам живити і доглядати старенько родителів. Ся постанова показує, як добре уміли старі батьки упокореного тепер народу оцїнити природу женщини, як справедливо они пізнали, що ми вас мужчин що до старанної печаливости і уважної опіки та преданної любови о много перевисшаємо! — Не сьміійте ся з тих звіропоклонників, котрих я не розумію, а вже хоч би лиш длятого вельми подивляю, що мене завірив Пітаґорас, майстер всему знаню, що мудрість, яка криє ся в науках єреїв, єсть так величезна як піраміди.

— А ваш великий учитель правду казав! — сказав на то Дарій. — Ви знаєте, що я від кількох недїль сходжу ся що дня з Неїтготепом, старшим єреєм Нейти, котрого я велів пустити на волю, а також зі старим Онуфісом, або лїпше сказати: учу ся у них. Кількож то нового, о чім менї нїколи й не приснило ся, довідав ся я від тих стариків! Кількож то смутку забуваю, коли слухаю їх наук! Они знають цїлу історию неба і землї. Знають імя кождого короля, і звідки взяла ся кожда важнійша подія від чотирох тисячів лїт; они розуміють ся на ході всїх зьвізд, знають, що зробили артисти і мудрцї їх народу від так само давного часу, бо все то єсть записане у великих книгах, котрі переховують ся в однїй із палат в Тебах, що називає ся „лїчебницею душі“. Їх закони суть чистим жерелом мудрости, а устрій їх держави у високім степени приноровлений до потреб краю. Я би хотів, щоби й ми могли повеличати ся таким самим порядком, такою самою правильностию в нашій вітчинї! Основа їх знаня опирає ся на уживаню чисел, бо лиш при їх помочи можна обчисляти дороги зьвізд, означити і обмежити точно то, що єсть, ба навіть управильняти тони запомочию продовженя або скороченя струн.

державі може правительству тої держави відати в борбі з ворохобниками цінні прислуги. Хіньске правительство повинно то признати, що привернене правних відносин лежить у власнім інтересі Хіни.

Новинки.

Львів дня 25-го червня 1900.

— **Є. Е. п Маршалок краєвий** гр. Стан. Бадені виїхав в суботу до Відня на нинїшну конференцию всїх краєвих маршалків Долитавщини, що відбуде ся в мінїстерстві скарбу і має радити над поліпшенєм краєвих фінансів.

— **Торжество Божого Тїла** після греко-кат. обряду відбуло ся вчера у Львові дуже величаво. В торжестві взяли участь представителї властий, між ними Віцепрезидент Намісництва п. Лідль і богато народа. Почетну сторожу творила одна компанія 24 п. п. з музикою.

— **Др. Антін Ніштрем**, шведский історик, прибув в пятницю пополудни до Львова і перебуде тут около десять днів. На двірци привитав проф Ніштрема осібний комітет, до якого належали також відпоручники руских товариств. Цїлию приїзду шведского ученого до Львова єсть пізнати тутешні відносини, щоби опісля своїми спостереженями покористувати ся при писаню історії відродженя трех славяньских народів: Русинів, Поляків і Чехів.

— **Новий епископ Липованів**. Дня 17 с. м. відбуло ся в липованьскім монастири в Білій-Керници, на Буковинї, поставленє епископом липованьским сьвященика Маркіяна Макария Лобова. Чину хиротонії довершив липованьский митрополит Анастазий Макуров. В торжестві взяли участь різні достойники Буковини, а між ними президент краю бар. Бургінїон.

— **Посьвяченє прапора**. Товариство руских ремісників „Зоря“ у Львові, бажаючи кріпко получити свою дружину ремісничу і промислову в еї змаганях народних, культурних і економічних, постарало ся о величезний прапор „Зорі“. В недїлю, дня 1-ого н. ст. липня с. р. відбуде ся о годинї 9 рано, в церкві Успенія Пресьв. Богородиції торжественне посьвяченє того прапора після отсеї програми: 1) Члени товариства почестні, спомагаючі і дїйстні згромадять ся в льокали товариства, при ул. Краківскій, ч. 17, о год. 7½ рано. — О годинї 8 вирушить похід з прапором ул. Краківскою, Ринком і ул. Рускою до церкви Успенія Пр. Богородиції. 2) Чин посьвяченя прапору розпічне ся о годинї 9, по чім слїдує вбитє цьвяхів памяткових. 3) Похід членів „Зорі“, відпоручників товариств і запрошених гостий з церкви до льокалю товариства, де наслїдує врученє прапора товариству.

— **Іспит зрілости** в I. коломийскій гімназиї здали: Бендасюк Семен, Благий-Щепаньский Іван, Дудрик Антін, Гебер Авраам (з відзн.), Губачек Северин, Яворский Леслав, Кімельман Йосиф, Кон Давид, Колїшек Станислав, Кордасевич Микола (з відзн.), Мигоцкий Франц, Пассакас Мечислав, Розенкранц Мойсей. Шіллер Ізак, Соколовский Володимир, Сахер Шмарія, Шефер Леопольд (з відзн.) Трем позволено поправити іспит з одного предмету по фериях, а одного репробовано на рік.

— **Магістрат кор. ст. міста Львова** подає сим до відомости, що в наслїдок проявившої ся в послїдних тижднях скаженини у псів, мають всї пси бути привязані і держані на ланцуху або ведені на припонї, взглядно носити безпечні намордники, а то аж до виданя відмінного зарядженя. Недобрі пси мають бути привязані на ланцуху. Псів вільно ходячих і без намордників, будуть ловити і зараз забивати, хоч би мали значки зложеної оплати громадскої від псів. — П. Т. властителї псів, скоро спостережуть ознаки скаженини, або хоч би лиш такі ознаки, котрі казали би побоювати ся скаженини, суть обовязані відсилати пси зараз до міскої ракарнї і повідомити магістрат або міского ветеринаря. — Заказ безусловного вводженя псів до публичних льокалів з 18/I. 1890 позістає і дальше в силї. — Занедбанє донесеня о вибуху скаженини буде строго каране в дорозї адмінїстрацийній. Наконець остерігає магістрат, що просьби о увільненє вже зловлених псів не буде увзгляднене під ніяким услівєм.

— **Страшна трагедия родинна** стала ся оногди в Берлинї. У всхідній части сего міста при улици Врангля ч. 125 посварила ся рано жінка бляхаря Соголевского з своїм чоловіком і в роздразненю по тім викинула четверо своїх дїтий в віцї від 6 лїт до 8 місяців через вікно з четвертого поверха на подвірє а відтак скочила і сама за ними. Всї дїти позабивали ся а сама Соголевска потовкла ся смертельно, але ще жиє. Про сю страшну трагедию доносять тепер що слїдує: В згаданім домі мешкав від трох лїт 29-лїтний челядник бляхарский Генрик Соголевский з своєю жінкою з роду Гозековских. Они мали четверо дїтий: Гаррі, уроджений 1894, Валлі 1896, Шарльотта 1897 і 8-місячне, ще неохрещене хлопятко. Соголевский яко челядник заробляв поза домом а жінка мусїла послугувати, щоби щось заробити. Мимо того не могли якось дати собі ради. Поволи щезала одна штука домашного устроєня за другою і годї вже було знов щось прикупити. То прикре положенє давало опісля часто причину до колотнечі. Супруги впрочім любили ся, але лихе положенє псувало щораз частїйше згоду. Соголевский впадав тогди в злість і бив жінку. Опісля було єму того жаль і він перепрошував еї та знову наставала згода Але жінка була особа делїкатної натури і ніжного чувства та відчувала дуже прикро кожду таку зневагу. Чоловікови того не показувала, але перед сусїдами говорила, що не знає, чи вже довше буде могла видержати, а навіть і казала, що прийде ся їй відобрати собі житє. Тамтої суботи обходили супруги ще в згодї день уродин жінки. Оногди прийшло знов до сварки, бо чоловік приніс був за мало гроший до дому. Але супруги перепросили ся. Аж ось минувшої пятницї прийшло до ката-

---

Лиш одно число єсть зовсім певне, таке, що не накрутиш его як хочеш. Кождий нарід має свої погляди о тім, що справедливо а що несправедливо, кождий закон може стати ся через відносини неужиточним, але ті досьвіди, які опирають ся на числах, позістануть на віки непохитними. Хтож може тому заперечити, що два рази два, то чотири? Числа означають точно і певно зміст всего, що єсть, а все, що єсть, рівнає ся свому змістову, длятого суть числа правдивим істнованєм, сутию всїх річий!

— В імя Мітри, Даріє, не говори, коли не хочеш, щоби менї в голові не перевернуло ся! — відозвав ся Зопірос, перебиваючи свому приятелеви. — Хто би тебе чув, як ти таке говориш, то гадав би, що ти цїле своє житє перебував лиш з тими єгипетскими мергунами і ніколи меча не мав в руцї! А що нас числа обходять!

— Більше, як тобі здає ся — відозвала ся на то Родопіс. — Та й Пітагорас має завдячувати ті науки, що належать до тайн єгипетских ереїв, тому самому Онуфісови, що тепер, перед тобою, Даріє, розкрив тайну містерий. Зайди коли сими днями до мене а довідаєш ся, як чудно красно погодив великий Самієць правила чисел з числами гармоний. — Але дивіть ся, дивіть, показують ся пі́раміди!

Всї, що були на прогульцї, встали тепер з своїх місць і анї словом не могли відозвати ся, так задивили ся були на то величезне видовище, яке тепер представляло ся їх очам.

Такою масою, що аж лячно ставало і здавало ся, що таки земля мусить під нею розступити ся, піднимали ся на лївім березї ріки в сріблавім сьвітлї місяця старі як сьвіт і величезні гроби могучих володїтелів, даючи доказ, що може творча сила людскої волї і нагадуючи марноту земскої величи. — Де подїв ся той Хуфу, що гору каміня зліпив потом своїх підданих, де подїв ся той довговікий Хафра, що зневажаючи богів з бути спускаючись на свою власну горду силу мав позамикати брами сьвятинь, щоби надлюдскою гробницею зробити безсмертним себе і своє імя? [1]) Величезні роботи, які они накладали примусом на підданих, викликали здогад, що судиї померших признали їх негідними спокою в гробі і воскресения. О тім, що поставив третю, найкрасшу піраміду, о Менкері, котрий вдоволив ся малим гробом гадали противно, що він може спочивати спокійно в своїй домовинї із синього базальту [2]).

Там стояли пі́раміди серед тихої ночи, осьвітлювані зьвіздами, стережені сторожами пустинї, величезними сфінксами перевисшаючи пусті скали лібійских каменистих горбів. При їх сподї спочивали в пишно украшених горбах мумії вірних підданих їх основателїв, а напроти високого памятника побожного Менкери піднимала ся сьвятиня, в котрій ереї Озіріса відмавляли молитви за душі безчисленних померших похоронених в мемфітскім містї померших. На заходї, там, де сонце заходило поза лібійскими горами, де кінчила ся урожайна земля, а зачинала ся пустиня, побудували собі були Мемфіти свої гроби — виїхавші на прогульку стояли дивлячись на захід в глубокім мовчаню повні побожного страху божого і смиренного подиву.

Коли північний вітер пігнав був легким судном попри місця смерти та попри ті величезні греблї, що забезпечували місто Менеса від повени, коли столиця давних фараонів зближала ся щораз більше і коли наконець пливучим по Нїлю показали ся міліярди сьвітел, що були всюди а всюди позапалювані в честь Нейти, розвязали ся їм язики і понеслись голосні слова подиву, коли доїздили до величезної сьвятинї бога Пта, найстаршої будівлї в найстаршім краю.

Тисячі ламп сьвітили ся на домі бога, сотки огнів горіли на пільонах на вершках мурів та на дахах сьвятинї. Межи рядами сфінксів, що сполучали всїлякі брами з головним будинком, горіли ясні смолоскипи, а порожний дім сьвятого бика Апіса [3]) сьвітив ся серед моря ріжнородної поломіни як крейдова скала осьвітлена вечірним заревом горячих країв

---

[1]) Геродот розповідає в добрій вірі, що будівники великих пірамід були безбожниками; але гроби їх підданих при сподї тих величезних будівель і берлиньский папірус Весткар доказують противно, що то були дуже побожні королї, за котрих край процвитав і людем діяло ся добре. Хеопсови віддавано ще в пізнїйших часах честь як би якому богови і були ереї, котрі лиш єму служили. Автор повісти лишає однакож той погляд в повісти незміненим длятого, що в часах, з котрих взята повість, панував дїйстно такий погляд о тих, що поставили найбільші піраміди.

[2]) Саркофаг той затонув коло іспаньского побережа разом з кораблем, що его віз до Европи. Питанє також, чи деревляна домовина короля Мікерінос- енхерес (Менкера), що стояла в камінним саркофагу, і напись, що украшала еї віко, походять з часів того короля. Здає ся, що і еї відновлено за часів 26. династиї, котрої королї направляли сю піраміду. — Арабский історик Ідрізі (1240 р.) розповідає, що ту піраміду отворено і там знайдено в саркофагу мумію з золотою бляхою, вкритою якимсь незнаним письмом. Доповнена ся напись як і представленє всїх частий мемфітского міста усопших знаходить ся в дїлї Еберса: Aegypten in Bild u. Wort I. стор. 33 і слід. та в Бедекера: Aegypten том. I. Unteraegypten.

[3]) Апіс (по египетски „гапі“ — Hapi); о его відзнаках і торжестві его знайденя буде бесїда пізнїйше в повісти. Коли такий сьвятий бик згинув, то був сум в цїлім краю і его хоронено з нечуваною і невиданою нинї парадою. Коли за Птолемея Лягі такий Апіс згинув із старости, то ереї видали на его похорон всї гроші які мали в готівцї, а до того позичили ще від короля 50 срібних талантів або около 283.000 корон (141.500 зр.) Настоятелї сьвятинї Апіса мали видати на похорон сего зьвіряти 100 талантів або около 476.000 К. Для него держано цїлу стайню коров. Єгиптяни приписували єму силу віщованя і означали ним час 25-ти лїт. Се потверджують розкопи в Серапеум і гробах Апісів та написи на вотивних таблицях, присьвячених Апісови. Марієт (A. Mariette) знайшов камінну статую Апіса, котру привезено до Парижа, і множество величезних домовин Апіса і так звані Апісові місця, котрі суть дуже важні для хронольогії пізнїйшої египетскої історії. Апіс мав представляти зійшовшого на землю бога Пта, сотворителя сьвіта, котрий на сім сьвітї був настоятелем творчої штуки виконуваної людьми, а на тамтім сьвітї дїлаючу і дальше в царстві смерти та творячу силу природи.

строфи. Жінчина старенька мати а бабуня дітий обходила того дня свої уродини. Соґолевска купила пеляргонію і убрала діти, котрі мали занести цьвітку в дарунку для бабуні. Соґолевский хотів відломити кусень з тої цьвітки на на відкладень, а Соґолевска не хотіла дати побоюючись, що цьвітка усхне. З того прийшло до сварки, а Соґолевский вибив жінку по лици і пішов до роботи. Соґолевска збігла тогди до якоїсь пані Манн і перед нею пожалувала ся а та стала еї вспокоювати і врозумляти, щоби не допустила ся чогось злого. Соґолевска вийшла а Манн пішла тогди купити щось на сніданок. Тимчасом Соґолевска вийшла з дітьми із свого помешканя, зійшла з ними на долину аж до сіний а другим боком пішла сходами знов на гору аж на четвертий поверх. Там в одній хвили отворила вікно і кинула крізь него своїх троє старших дітий на подвіре а взявши четверге кинулась разом з ним на долину. — Якийсь челядник пекарский, чув як упала перша дитина і побіг на місце катастрофи де вже лежало троє дітий. Тай люди з камениці збігли ся і ледви що мали час побачити, що стало ся, коли побіч дітий упала матір з четвертою дитиною. Дано зараз знати до стациї ратунковоі, але та приїхавши на місце катастрофи вже не богато що могла помочи. Найстарший хлопчина давав ще слабі ознаки житя, але незадовго по тім помер, двоє других дітий були вже не живі а четверте матір собою роздушила. Сама матір лежала тяжко покалічена і непритомна; мала страшно розбиту голову, поломані кости в руках і щось в собі обірвала. Еї відвезено ще живу до шпиталю.

— **Самоубийство.** З Риму доносять, що др. Николай Кирило Ладиживьский, ад'юнкт повітового суду в Печеніжині, син покійного бурмістра Сяноці, перебуваючи в послідним часї в Італії, кинув ся в місцевости Орте, коло Вітербо, в самоубийчім намірі в ріку Тибер і утонув. Причина самоубийства незвістна.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповішує: Австро-угорско-росийский звязок зелїзничий. З днем 15 червня 1900 увійде в житє додаток I до III і додаток I до IV части тарифи товарової.

Телеґрами.

Відень 25 червня. Є. В. Цісар приймав в суботу по полудни б. сербского короля Милана, котрий перед тим відвідав також міністра справ заграничвих ґр. Голуховского.

Шанґай 25 червня. Хіньскі войска під начальством кн. Туана напали в четвер на Тієнтсін. Доси ще Хінці міста не займили, але їх огонь наробив богато шкоди. Послідні вісти з Пекіну доносять, що посольства ще держать ся.

Рим 25 червня. Король затвердив новий кабінет під проводом президента міністра Сарачія.

Париж 25 червня. В Юннаві положене не змінило ся. Чотирох Хінців, що підкладали огонь, покарано смертию.

Льондон 25 червня. Полковник Дальґері обступив на одній горі більший відділ Бурів і зажадав помочи. Ґен. Рендль поспішив на поміч, але прийшов вже за пізно, бо Бури між тим вспіли видобути ся з анґлійскої лапки. Кажуть, що Дальґеті не міг з ними бити ся, бо одинока армата яку мав була попсована.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави
		а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·13	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

Понад сим сьвітлим образом повівали хоруговки та прапори, розтягали ся уплїтки цьвітів та відзивала ся музика і голосні сьпіви.

— Чудесно, чудесно! — відозвала ся Родопіс одушевлена тим дійстно чудесним видовищем. — Дивіть ся, як сьвітять ся ті стовпи та стіни помальовані ріжними красками, і які фіґури виробляє тінь обелїсків і сфінксів на жовтім, гладкім помості з каміня на подвірях!

— А як таємничо — докинув Крезус — темніє ся онтам по тамтім боці сьвятий гай бога! Щось такого я ще ніколи не видів!

— А я — відозвав ся Дарій — видів ще щось чуднїйшого. Чей повірите мені, коли вам скажу, що мені вільно було бути на однім торжестві містерий Неіти.

— Розказуй — розказуй! — відозвали ся приятелі.

— Неітготеп зразу не хотів мене припустити; але коли я ему обіцяв, що сховаю ся а крім того ще й постараю ся о то, щоби его дитину пущено на волю, завів він мене на свою зьвіздарню і там сказав мені, що я буду дивити ся на представлене судьби Озіріса і его жени Ізіси [4]).

Ледви що він вийшов, як якісь дивні ріжнобарвні сьвітла осьвітили гай так ясно, що я міг видіти аж до самої его середини.

Передомною лежало чисте як зеркало озеро обсаджене довкола красними деревами та обведене грядками ріжнобарвних цьвітів, а на нїм плавали золоті лодки, в котрих сиділи любенькі біло повбирані хлопці і дівчатка та сьпівали прекрасні пісні. На лодках тих не видко було, щоби там хтось робив веслами, а мимо того они, як би ведені чародійною рукою посували ся хорошими і зручними викрутасами по гладоньких филях. В середині поміж тими лодками плавав великий корабель, котрого поклад аж сьвітив ся від дорогого каміня. На нїм сидів красний хлопець, що лиш сам один, як здавало ся, кермував ним, та на диво его кермою був лиш білий цьвіт льотосу, котрого делїкатні листочки ледви дотикали ся води. На середині того судна спочивала на шовкових подушках чудно красна. убрана пишно як би яка королева якась женщина. Коло неї сидів надлюдско великий мужчина, що на голові з буйним волосем мав високу корону обвиту блющем, почерез плечі кожу з парда а в правій руці закривлену палицю. В позадній части корабля, під кришею, зробленою з рож, блющу і цьвітів льотосу стояла біла як сніг корова [5]) з золотими рогами, котрої хребет був вкритий пурпуровою дергою. Той мужчина то був Озіріс, а женщина то Ізіс, хлопець при кермі то Горус, син божої пари, а корова то сьвяте зьвіря безсмертної женщини. Всі малі лодки плили попри великий корабель та неслись похвальні пісні скоро човна допливали до богів з неба, котрі сипали на сьпіваків та сьпівачки цьвіти та овочі. Нараз дав ся почути грім, що гуркотів чим раз голоснїйше і закінчив ся таким лоскотом, що аж серце від него мусіло в чоловіці задрожати. Тогди показав ся якийсь чоловік в кожи дика, такий страшний, що аж не можна було на него дивити ся; руде кострубате волосе окружало его погане лице, і він вибіг з темного гаю і скочив в озеро та пустив ся до корабля Озіріса а за ним пятьдесять подібних до него мужчин [6]).

(Дальше буде).

[4]) Такі представленя в гаю Неіти належали до зверхного устрою містерий. Місцем їх представленя було озеро, котре есть ще й нинї коло Са ель-Гагр, де як каже Геродот, був гріб Озіріса. — „Ті видовища — каже він — представляли судьбу Озіріса і називали ся містериями“.

[5]) Блющ був ростиною Озіріса, а корова сьвятим зьвірятем Ізіси. Ізіс представляють на памятниках з коровячою головою і она називає ся по тисяч разів „корова“ (староєгипетске „іг“, коптийске „еге“ — ih, ehe), назву, котру дехто порівнував з іменем грецкої Іо.

[6]) Цїлий опис сего представленя подає Еберс після Плютарха і як він в поодиноких частях знаходить ся на памятниках. Цїлу борбу зі всіми еї стациями подає нам напись в Едфу.

За редакцию відповідає: Адам Крехевецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).